

1119. szám.
1880. Január 25.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **8** frt, 6 hóra **4** frt, 3 hóra **2** frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nompapírral sor 10 kr.

XXIII. évfoly.

Irni, irni!!

»*Hallod-e nép! Talpra mostan!
Puskát, ágyút végy kezvedbe!
Furcsa útra kelünk mindjárt:
Viadalba, ütközetbe.
Hogy csak tengjünk unalomban,
Nem lehet azt tovább tűrni.«
— Irják, nyomják. — Én istenem
Beh is könnyű ilyet irni.*

»*Üsd fültövön, a kinek van
Szép szakálla, kampós órra,
A kinek jó nadrága van:
Ucczu neki! Húzd le róla.
A szabadság ezt kívánja
S szabadságot hirdetünk mi.«
— Irják, nyomják. — Én istenem
Beh is könnyű ilyet irni.*

*És van, a ki rájuk hallgat,
S kel bunkóra, vasvillára,
És van aztán csíhi-puhi,
Utcza-hosszat hajsza, lárma.
És a heccznek az a vége
Kap az, a ki nem restelli . . .
»Hogy bántják a szegény népet!
Olyan könnyű ezt megírni.*

»*Riadalom, forradalom!
Megcsináltuk! Mi csináltuk!
Féljetez most, reszkessetek
Valamennyi vakapátok!
Vér is folyik, puska is szól;
Ez a világ nekünk sifli!
— Ülve a redakcióban
Olyan könnyű nagyot írni.*

LANTOS SEBESTYÉN.

MARTIUS TIZENÖTÖDIKE BÉCSBEN.

TÖRTÉNELMI ADATOK UTÁN

JÓKAI MÓR-161.

(Vége.)

BARÁTSÁG nagy hirtelen meg volt kötve; de most aztán »hová menjünk?« — Éjfél után két óraker.

Harczolni nem volt már ok; az alkotmány meg volt adva; de annál több ok volt fáklyás zenét adni.

Kinek?

Hát Kossuthnak, aztán meg a királynak. De azok a belvárosban laknak ám, s Bécsnek még akkor kapui voltak.

— Micsoda? ordított fel az álmából felrángzigált parancsnoka a Vörös Toronynak. Még egy fáklyás zene! Ráduplázni a fáklyás zenére! De már abból nem lesz semmi!

A magyar fiatalságnak okos ember volt a vezére, Szarvady Frigyes: ez capacitálta őket, hogy biz az még is nem jó lesz éjfél után két óraker, mikor már aluszik a német, azzal ébreszteni fel, hogy »meghalt a cselszövő!« maradjunk csak idekinn.

A Lipót városban még akkor nem álltak azok a nagyszerű vendégfogadók, a mik most; az arany bárány nagyhamar megtelt az öregebb fiatalsággal, de egy pár száz jurátus még mindig kinn rekedt az utcán; azokat nem lehetett hevenyében hová elszállásolni, mikor zárva volt minden kapu. Hogy töltik el azok az éjszakát.

Hogy tölti el az éjszakát a magyar jurátus, ha nincs hová lefeküdni, de van jó bor és czigány? Hát úgy tölti el, hogy tánczol, míg megvirrad.

Ott hevenyében tüzet raktak a Jägerzeile közepén, de azt se maguknak, hanem a czigány számára, hogy meg ne gémberedjék az ujjá a hegedü húron s ott járták a csárdást kivilágos kivirradtig.

A jámbor németek egyik másik kávéházból padokat, pamlagot hordtak ki az utcára a számukra; de nem kellett az a jurátusnak,

engedte azokra a színházi nemzetörséget letelepedni: ott mesélte el Nestroy: hogyan járt az előtt egy hónappal, mikor a színpadon a »Be-moostes Hauptban« egy Lumpot játszott, aztán azt improvizálta, hogy a keblébe nyult, mintha valami bogarat venne onnan elő, mely ismeretes nagy ember barát s külső színére nézve egészen hasonlít a Bécsben letelepült jezsuita szerzet kámzsája színéhez, a kik magukat akkor ligurianusoknak nevezték. A lump a mint megroppantja e kebelbarátot az asztalon, azt mondja rá: »Das war auch a' Ligurianer!« Lett rá nagy taps, s másnap huszonegy órára becsukták a dutyiba Nestroyt az improvisatióért. Harmadnap megint adták a darabot; a közönség várta hogy Nestroy elmondja-e megint a veszélyes improvisatiót.

A némajáték most is azon módon ment végbe, csak hogy ez uttal e szavak kíséretében: Das war der andere! Ezért aztán nem lehetett becsukni.

Erre aztán ugyanarról a rovarspezciesről mondott a bécsieknek Somogyi pátri egy még jobb anekdotát. Somogyi pátri volt már valami ötven esztendő s jurátus; ő volt valamenyünknek az ősapja; mindig sarkantus csizmában járt s szegesfejű buzogányt viselt séta botnak. Itthon is elmondta azt az anekdotát nekünk a Pillwaxban arról a bogárról, a mi a bécsieket úgy extasiálta, s ha én azt leírnám, nagyobb kelendőse lenne, mint Herman Otto phyloxerájának; de hát »moderata duranti,« és »ne quid nimis« — keveset a jóból.

Elég az hozzá, hogy reggelig tánczolták a csárdást a jurátusok a némettel s reggelre mind a pamlagon hevert a német, a jurátus még is járta; — ivának pedig magyarok és németek halálos nagy barátságot — örök időkre egymással: Bécs városában Martius tizenötödikén.

AZ UTOLSÓ VACSORA.

— Bizony mondom nektek, hogy engemet még az én legkedvesebb apostolom, Frankl Leo is megtagad.

Emlékezzünk régiokról.

— A »Magyar Hirmondó.« —

Száz esztendő előtt jelent meg; száz esztendő után majd hogy el nem felejtettük, pedig Szinnyey József mindig rajta kezdi a hirlap-statisztikát. Január elsején kapott ugyan egy-egy kurta tárczát a nagyra nőtt kollégáktól; hanem azután úgy abban hagyták a dolgát, mintha csak egy tegnap alapított »Gyepesmelléki Polgár«-nak »elég ügyesen összeállított« mutatványszámáról volna szó. Ezt érdemelte az újságíróktól az a Magyar Hirmondó, mely Bernáth Gázi bátyánknak még kilencz iksz multával is leibzsournálja volt!

Hadd legyen a könnyűvérű »Üstökös« kegyeletesebb mint ők; — neki is van oka a kegyeletre. Az encyclopoedicus irányu Magyar Hirmondó egyuttal időszaki humoristicus irodalmunknak is első képviselője. Ott csillog a jó kedély minden sorában; de evvel még be nem éri. Ennek az évfolyamának 103 számában alig akad egy is, melyben a felséges, méltóságos, tiszteletes, tekintetes, nemzeti vitéz és érdemes jóakarókat valami anekdotával, természetesen históriai adomával, meg nem örvendeztetné!

De meg hát kezdte-e valaha szerkesztő nagyobb dolgokkal a vezérczikkét, mint Ráth Mátvás? Elüljárójában is azzal kellett megvigasztalnia a felséges, méltóságos stb. stb. váltókat, vagyis praenumeránsokat, ha egy bolondság az a nemrégiben — s eként hirlapirodalmunkban először, és pedig 1780. január elsején leölt kacsá, mintha földünk a naphoz harmincz grádusokkal közelebb rukkolt volna; — akkor a magyarok mindnyájan szerencsenekké lennének. »Lássá, mint köszöni néki a fehéjér nép, ha ezt akarja vele elhitetni.« — Arra is figyelmeztet, hogy most már öt világrészről kell beszélni, nem négyről; Cock épen hazafelé indult harmadik nagy utjáról. Egy ösmeretlen continens pedig nem mindig kínálkozik az ujdondász hirrovata számára. — A theáról is, melyet szürcsölgetve irom én ezt a kis megemlékezést, még magyarázgatnia kell, hogy az »ollyan fű, mellyet Szinában Thének hívnak.« S a »tudománybéli dolgok« közt az is megjárja irodalomtörténeti adatnak, hogy magyarul az első »német szóra tarító könyvet« Kratzer János állította

össze. Mintha csak előre vetette volna árnyékát a II. József kora! Az utolsó oldalon tudatja, hogy »tsak egygy furtsa, de való történetnek vagyon még itt helye;« annak, hogy Hunyadban a bírót megverte a felesége, mit értvén a falusiak, azonnal kitették a bíróságból, mert a ki ilyesmit megenged a feleségének, az nem való fő-fő embernek. — Még csak egy kis »mentség«-et szoritott be: ne haragudjanak a váltó urak és aszszonyságok, ha ezt az első levelet nem kapják meg azonnal; megeshetik az a mostani sietségben. Felettébb sajnálja, hogy az árak eránt holmi villongások lehettenek; holott az az előre való tudakozódásban és tudósításban világosan és nyilván ki vagyon téve. S mindezek után az utolsó vastag vonal jön, a mi alatt semmi egyéb nincs már most, mint az, hogy

»Patzkó Ferentz könyvnyomtatónál Posonbann.«

Ismertetném a hirlapoknak ezt az ösét; de tudom, hogy a szerkesztőség mindjárt elővonná a rőföt, azaz hogy a métert s kivágná a cikk közepét, mert különben nem szoríthatná be egy számba. Ennélfogva csak egy két mutatványt közlök az egészből.

Az 564. lapon találjuk irva, hogy aug. 7.-én a tordai hasadéknak egy üregében kincset sejtő kéményseprő bemászott a lyukba, de »nem lehet ám gyereki!« — odafult. Koporsójára ezt a leonin-verset irták:

»Hol lehet oly tárház, melyben a kincs tsupa sárház?

Hald meg, pénzkereső, — kincset üregbe leső!

Torda felett egy hegy hasadott meg. Ez bizonyos jegy:

Tégedet a nevezett kincskamarára vezet.

Keskeny üreg mélyen vagyon ott. Oda közbe kevélyen

(Hogy nem félti fogát!) Kis lebecsátja magát.

Ostoba bátorság! Harminczkét ölnyi szorosság!

Nagy dolog addigél elverekedni belé.

Tétova fordulván s az üreg derekára szorulván,

Hét napokig nyomorog, — sir szeme, könyve csorog.

Szomjuhozás, éhség megölek. Oh, kinos egézség,

Melynek alatta halál rést az ölésre talál.

Kincskeresés végett nyavalyás, mint mások is, égett;

Életet így keresett; törbe de fővel esett.

Hirtelen a kincsen kapa. Hát kenyere s vize sincsen,
Lenni ha gazdag akart, sirt maga, körme vakart.
Egybe szerencsének fia lett, hogy az ő tetemének
Márványból hasadott kö-köze boltot adott.
Fenmaradandó Hir! Kéményseprőnek ez a sir,
Melybe rekedt eleve, hercegi boltja leve! —

Nagy dolog az, a mi Skócziában történt. Katonafogdosáskor hallja egy tiszt, hogy a fiatal emberek épen báloznak. A legjobb alkalam, hogy egyszerre megcsipje őket. Odamegy a hadfogókkal. A mulatozók azonban bezárták az ajtót, a melyet a »Habeas Corpus« nem enged betörni; annál szorosabban őriztette a házat. Hanem a lányok »furtsa ravaszsgal tettek tul rajta. A férfiak ruháiba bujtak, emezek övéikbe;« a mi elég jó operette-jelenet. S most az ujdonsült férfiak kijelentik, hogy megadják magukat, ha a nők hazamehetnek. Dictum, factum. »Ekképen a leányok az ő köntösökbe öltöztetett férjfiakat megszabadítván, a reménylett ragadmányra katonáival edjütt bérohanó tisztet vidám katzagással fogadák.« Az azonban még most száz esztendő múltán is nyílt kérdés, hogy a férfiaknak volt-e másnap olyan széles jó kedvök? — A debreczeni patvaristának nem sikerült ennyire a játék. Egy lányt tartott maga mellett — férfi ruhában. Egy szemes hajdu azonban ráösmert a nyalka inasra s a szegény patvaristát legényével *együtt* elcsukta. Hát mégis csak volt benne könyörülő lélek! — Megjárta a szeghalmi ember. A mezőn hálva, lábához kötötte a lovat, hogy az el ne bitangoljon. S azután elaludt. Reggelre a kötelen és a csontokon kívül nem talált egyebet. A gebét megették a farkasok. Volt is csufság a faluban. — *Gyulán*

egy 102 esztendő ember megházasodott. »Olly öreg-létére (a minthogy a vének külömben is néha igen tsudálatos erkölstüek szoktak lenni) ugy gondolhadd, féltheti más férjfiaktól a feleségét. Félti-is, még pedig olly-igen, hogy ha tsak szólni látja is másokkal, azt büntetetlen nem hagyja, hanem fegyveres kézzel-is üldözi. Hihető: fiatal menyetske a felesége? — Jóval ifjabb az uránál. Ő kegyelme az ifju asszony, nem több — tsak — hetven esztendő.«

És a többi. — A tréfából elég ennyi. Hanem (mivel a kialakodott egy méterből még van hátra 4—5 czentimetryni helyem) a komoly dolgok közül az »előljáró beszéd gyanánt való utóírásk« után ide irok két aphorismát. Az elsőnek nagy hasznát vehetik azok a lapok, melyek Bokharából eredeti leveleket közölnek. »A mennyivel a Magyar Hirmondónak tudósításai későbben fognak érkezni, annyival hitelesebbek is lesznek.« — A másíknak pedig azok vehetik nagy hasznát, a kik megkövetelik, hogy az újságban *minden* meglegyen. »Nem lehet, nem tanácsos, nem illő, nem is szabad mindent kimondani, nem hogy írásban hirlelni.«

Az »Üstökös«-ben ennyi is elég a legelső magyar lapról, mely egyuttal utolsó abban a részben, hogy — nincs benne sajtóhiba.

Azt már majd a »Statistikai Közlemények«-ben fogom elmondani, hogy a Hirmondó egy évfolyamában — sorját 50 betűvel, lapját 34 sorrai véve, másfél millió betű van. Annyi, mint a napjában kétszer megjelenő Pesti Naplónak vagy Fónnak 8 számában. S az előbbi miatt ez íménti adatból talán vizagstálást merítenek — a cor-rectorok.

MARQUIS JEAN D'OR.

Engesztelő.

Bocsásd meg a mondásomat
Édes, kedves feleségem:
Hogy a legrosszabb feleség
Te vagy a földkerekségen.

Visszavonom állításom:
Rosszabb bizony száz is lehet.
Én hibám az, hogy én olyat
Idáig még nem ismerek.

MORGÓ.

Kérdés: ha nem-e?

— Egy vizit-kártya. —

T. igazgató ur!

Minthogy az ön színházát oly kevesen látogatják, azt hiszem: nem fog önnek neheze esni, hogy nekem egy ingyen páholyjegyet adjon.

Tisztelettel

tulirt.

SZÉKELY KATA.

Lánczos-lobogós! Most mindjárt baj lesz.
Nem csodálom, hogy ilyen amazon mellett a bátor
Báthory Zsigmond egész udvarával együtt
olyan anyám-asszony katonája lett.

* * *

Aztán az ujságok némelyike még azt írta,
hogy a »Székely Katalin« nem tetszett minden-
kinek.

Az »Üstökös« szini referense más vélemé-
nyen van. »Székely Kata« kell, hogy mindenkinek
tessék.

Polémiák elkerülése tekintetéből ime bemu-
tatja in natura Székely Katát.

* * *

Azt is hánytorgatják, hogy Székely Kata
nem eredeti magyar.

Ráfogás.

Hiszen még mielőtt Budapesten színre került
volna, már a külföldön néhány évig mint magyar
leány énekelgette népdalainkat s mindig büszke-
séggel emlegeti, hogy Zalavármegyében született.

Hát ebben is igazságot kell szolgáltatnunk
Erkel Eleknek.

* * *

Ha ugyan ő erre az igazság-szolgáltatásra
vágjuk.

Mert hiszen voltaképen ez az egész dolog
nem is tartozik reá: ez a Székely Kata nem az övé.

S ez jobban fájhat neki, mint a finnyás
kritika.

GARBONCZÁS DIÁK.

Pista bátya halálára.

Szegény Pista bátyám, annyi évet ért-e,
Mint a hányszor rutul játszott a sors kenddel?
Mig másnak a mézet nagy kanállal mérte,
Maga mellett mindig üres kézzel ment el;
És ha mégis olykor egy morzsát hajinta,
Azt is mind elvitte az átkos pálinka.

Hozzá minő hajsza! mint süldő vadászok
Határokat mérnek, míg egy vadat lőnek:
Kend is negyven évig hol rohant, hol mászott,
Mig ura lehetett egy kis főkötőnek . . .
Agg lant vala Czenczi — de volt juha, ökre, —
S im az első éjjel — elaludt örökre.

S az újdonsült kedves sógorok nem késnek:
Juhot, ökröt, dumát visszaszerezik másnap;
Kend meg neki indult a nőkeresésnek
Mint szent Kuku Péter a zarándoklásnak;
Egyszer csak megbottlik s ime ott a hátán,
Ott a házi keresz — Dorka, a kis sátán.

*Ez már a gyöngy-élet, csupa merő éden,
Volt itt minden, mit csak a lélek elegend.
Adósság, perpatvar, átszöve szeliden
Házibarát-, pletyka — s kis féltékenységgel;
Kend boldog volt mégis: volt békéje, nyugta —
Hogyha Dorka aszany — nem tépte, nem rugta.*

*Sirt is kend e jókért elég hálakönyvet,
S el-eljárt áldozni — a pincze gádorra;
Meg is áldá — Bacchus, hogy kend csak úgy görnyedt
És a földet turta — szép virágos orra . . .
Borral áldozott kend s tegnap este tízkor
Mégis mi sors érte? — elvitte a — vizkór.*

*És most itt nyújtózik öltözve fehérbe,
Sorssal s emberekkel kibékülve szépen:
Nem bánja, ha mindjárt faurus is tér be,
Pedig ezek ellen méreg dult szívében,
Átok volt az, ha szólt ezek fejféjárul . . .
Csodás végrezt! — ma meg kend is deszkát drul.*

*Itt van már a kántor . . . fölzeng a gyászének . . .
Viszik is már kendet a béke földére,
Kísérik társai lefolyt életének:
Kereszt, pipa, kancsó egymás mellé téve . . .
S im a sors mint végzi, a mit egyszer kezdett:
Sirjára is tétet kendnek egy — keresztet.*

GAJDÁCS PÁL.

Apró-cseprő.

Véleményemet kérték a legutóbbi demonstrációra nézve. E mozgalom, tekintettel azon közönségre, mely benne részt vett, nem volt egyéb, mint *mozgó-alom*.

Bécsben most egy furcsa lapot indítottak meg. Az a czime, hogy »Skandal-Journal.« Csak képeket tartalmaz, csupa hajmeresztő jelenetekről, minők: merényletek, a fejedelmek ellen, nagy tűz, árvíz stb.

Mondják, hogy a szerkesztőség megkért egy pesti rajzoló, küldené be neki azt a jelenetet, mikor Hermann Ottó a hatvani utcán a katonaság előtt mellén szétártta felső kabátját s kérte a katonákat:

— Itt a mellem, ide löjjetek.

A delegációkból.

Van ott is egy Csatar Zsigmond. Ugy hívják, hogy *Fuchs*. Nagyon bakafántos ember.

A delegatiók mostani ülésezése alkalmával felettébb impertinensül viselte magát.

— Na, szé herr Fuchs — szól hozzá Greuter — dass szé án Vieh sind, das hab'ich schon gewusst, aber dass sie án *Fuchs* szán, dosz iszt mir erst jetzt klar worn.

Suta.

Kiegyenlítés.

(Törvényszéki jelenet.)

Hosszas vallatás után az elnök így szól a delin-
quenshez:

— Látja, milyen sokat összehazudozott ön.

— Igen is instálom aláson; de sok igazat is mon-
dottam ám.

Hogy olvassák el?

A viskikkel történt.

A szolgabíró megküldött a falu birájának egy hirdetést, hogy azt ragasztassa ki a község házára. De épen csak egy példányt; elég az egy kis falunak.

A bíró odaadta a nyomtatványt a kisbírónak, hogy ragassza ki. A kisbíró fel is csirizelte a lapot a község házára, de nem lévén járatos az olvasásban: megfordítva, a betűket lábbal az égnek.

Ezt így nem olvashatta el a nép. Levenni

a hirdetést nem lehet, mert összetépnék; mit csináljon már most az érdeemes tanács? lábánál fogva lebocsátják; hadd olvassa el az a hirdetést a nép előtt.

A mi annak rendje és módja szerint meg is történt.

Elhatározta, hogy a jegyzőt a padlásról

Farsangi dal.

Talpra tánczos; hí a duda!
Itt az idő, most vagy soha!
Ülök legyünk, vagy tánczosok?
Itt az idő válasszatok!

Tizenhárom sampanyira
Esküszünk,
Esküszünk, hogy otthon ülök
Nem leszünk!

Ülök voltunk mostanáig,
Kárhozottak vén leányink,
Kik szabadon ugrálgattak
A parquetten nem nyughattak.

Sehonnai lusta ember,
Ki tánczolni, ha kell, nem mer,
Kinek drágább csizmatalpa,
Mint leánya lakodalma.

Fényesebb a rokknál, a frakk,
És jobban ékesít a klakk,
És mi mégis rokkot hordtunk!
Ide veled régi frakkunk!

A lakcipő megint szép lesz,
Méltó régi nagy híréhez!
Mit rá kentek az inasok,
Mossuk le most a suvixot,

Hol négyesünk zavarodnak,
Unokáink ott lumpolnak,
S kancsó, korsó, pohár mellett,
Kiabálják neveinket . . .

Tizenhárom sampanyira
Esküszünk,
Esküszünk, hogy otthon ülök
Nem leszünk.

H. E.

HAZA JÖJJ ÁM VACSORÁRA!

1

3

2

4

A póstán.

Leány: Ténstur kérem! Egy levelet hoztam, tessék elküldni, azután meg 15 krajczárért csepri csuprit adjék.

Hivatalnok: Talán recepisset?

Leány: Nem bánom én ha köszvényt ad is az ur, csak adja, mert nagyon várja az asszonyom.

Színházi kukkanások.

— *Nemzeti színház* műsora: (opera) 12-ikén Coppelia és Fradiavolo 14 Fradiavolo és Koppelia. 16-kán Sylvia. — 20-kán . . . (kezdd előlről.)

*

— *Úgy látszik* hogy a mi operánkat akkor szereti a publikum, mikor néma. Lásd a fentebbi műsort. Eszembe jut az egyszeri direktor számadása: »Játszunk — deficit 50 forint.« — »Nem játszunk — deficit 20 forint.« Ugy tetszik, hogy megtaláltuk a gazdálkodás kulcsát.

*

— *Pályázati jelentés* a népszinművekről: »Van vagy tíz jeles, nagyszerű és pompás mű, a jutalmat azonban a két aránylag leggyöngébbnek adjuk — attól is az egyik jobb de olyan komisz társaság játszik benne, hogy inkább annak adjuk, amelyikben salonfahig emberek játszanak.«

*

— »*A legény bolondjában*« egy ripacsos lány játsza a főszerepet. Rákosi, mint mondják, csak azért adta neki a jutalmat, hogy az ő »Ripacsos Pistájának« is akadjon már egyszer felesége.

*

— *A proletárok.* Csupa merő gazemberek, akasztófára valók. Mégsem fogják őket szegre akasztani. S a külföld kettőt irigyelhet tőlünk: 1) hogy nálunk még nincsenek olyan számmal a proletánok, mint másutt. 2) hogy mégis van nálunk egy »Proletárok.«

*

A zártszékek közt.

A. író. De már hogy lehet a szinpadra vinni ennyi zsványt? ros asszonyt? részeg asszonyt?

B. író. Az ám! Magam is szeretném tádni a — módját.

KUKHERDOSZ.

Jó tanács.

— *Fiatal barátom, monda egy komoly, de tréfás öreg tanár egy diáknak, kit azzal vádoltak, hogy az öreg egyik leányával csokolódott, vigyázzon, ne szokjék hozzá. Majd meglátja, hogy csokolódní épen olyan, mint levest villával enni.*

— *Hogy-hogy, tanár ur? kérde a megré-mült fiatal.*

— *Mert — felelt a komoly tanár — azzal sohasem lakik jól az ember.*

EX CATHEDRA.

A polgári házasság első sajátsága, hogy az egyik gyermek törvényes, a másik törvénytelen.

A mikor az államok megvannak, akkor már kétségtelenül keletkeztek.

A mi már most a szüzeket, illetőleg hajadonokat illeti, ezeknél a mi jogunk szempontjából egy sötét pontra kell önök figyelmét irányoznom.

Vegyék komolyan a házassági jogot, mert megtörténhetik az is hogy — egy grófné megszökik egy jágerrel.

A kászárnnyából.

Baka. Kapitány ur, kérek alássan két napi szabadságot.

Kapitány. Minek az neked?

Baka. Hát az anyám halálán van; meg akarnám látogatni.

Kapit. Jól van elmehetsz; de ha az anyád két nap alatt meg nem hal, setét áristomot kapsz.

Iczki és Siczki.

Iczky. De már csakugyan igaz, hogy hálátlanok az emberek.

Siczky. Ugyan miért?

Iczky. Meghalt a revolver föltalálója, s a revolver-ujságok még sem gyászkeretben jelentek meg.

Magam is csodálom.

Vendéglős: Hát a szakácsné hol van?

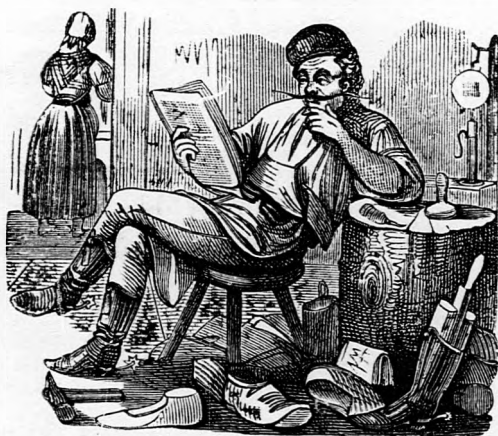
Szakács: Szegény az éjjel meghalt.

Vendéglős: Hiszen tegnap nem volt semmi baja!

Szakács: Magam is szörnyen csodálom, mert nem hivatott doktort.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései s feleletei.

— — No azokra a bolgárookra is kiszült ám, hogy csak úgy *fogták* a fejedelmeket. (Már hogy miért?) Mert ime megszökött tőlük.

— — (Osztán az a »Függetlenség« bizonyosan valami új pártnak az ujsága?) Bizonyosan. (Sokan vannak benne?) Ketten: Hermány meg Hojcsi. (Nem is pár t az akkor, hanem pár.)

— — (Hál'istennek! Jobban van Verhovay) Pedig már páter *Lonkay* az utolsó kenettel kínálhatta. (Osztán felvette-e az utolsó kenetet?) Nem tudom, de ha felvette akkor csakugyan önkivületben volt.

— — (Azt magyarázná kend meg nekem, hogy kinek legyen már igaza: annak-e, a ki azt állítja, hogy az ember a majomnál kezdődik, vagy pediglen annak, a ki azt mondja, hogy debizony a bárónál?) Hiszen az a két állítás egyre megy.

Kereszt-medaljon.

Egy jámbor zsidó asszonynak megfájdult a keresztcsontja; orvosért küldte tehát fiát. Ez az egész uton hánytorgatta fejében, hogy ő zsidó létére hogy vegye szájjára a kereszt szót? — S mire az orvos lakásához ért meg is jött a jó gondolat.

— Legyen szives, orvos ur, az anyámhoz eljönni; megfájdult a medaljon-j-a.

Tiltakozás.

Micsoda? Új társulat megest? A melyiknek lesz elnöke, jegyzője? tehát feljebb-valója? Ilyenbe én be nem lépek. Én meg nem választom őket, hogy velök is csak több bajom legyen, miután nekem minden felsőbbséget ki kell irtanom.

De nem megyek be abba a szövetkezetbe azért sem, mert ott *rendet* akarnak csinálni. Már pedig én semmiféle rendnek barátja nem vagyok, legyen az akár rang, akár ordó, vagy akár miféle rendes állapot.

De még azért sem léphetek be abba a szövetkezetbe, mert ott a hirdapirót tisztességes nyelvre akarják tanítani. Már pedig én a nyelvészet terén tanítást el nem fogadok.

De legfőképen azért nem kell nekem az a szövetkezet, mert nekem a magyarországi *sajtószabadság* tulságosan sok — mikor még a lázadásokat is *lenyomják*.

Dixi.

HERNYÓ OTTÓ.

Paradicsom.

»Paradicsom a házias élet,«

Igaz ez a szentenczia.

Némely almába, — bár nem édes,

De Éva kivánja: — a férjnek

Muszáj belé harapnia.

MORGÓ.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Tátos. (Klzsvr.) A dolog úgy áll, hogy tavalyra is be volt jegyezve ön, de csak álneve alatt, minthogy a volt segéd-szerkesztő valószínűleg nem tudta az ön czimét. Sajnáljuk, hogy most már a mult évi számokkal nem szolgálhatunk. — Szives ígéretére számítva, az idei számokat utnak indítjuk. — **Gítár Lőrincz.** — (Bpst.) Jól peng. A verset adjuk. **M. S.** (Ard.) T. példány megy. — **Agglegény.** (Esztergom.) »Három agglegény, mégis nőtlen.« Hét árkus, még sincs benne semmi. — A »Minta rendőrség« méltó kísérete amannak. — **Cs-i L-s.** (Sznts.) Az adomákból néhányat közölni fogunk. Hát vagy egy jó poémát mikor kapunk? Szives üdvözet. — **R. A.** (Bpst.) A beküldött két vers nem közölhető. — **Több kéziratrol** a jövő számban

Laptulajdonos:

JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő:

SZABÓ ENDRE.

Rajzolja:

JANKÓ.

Budapest, 1880.

NYOM. AZ „ATHENAEUM” NYOMD.
(Athenaeum-épület.)

HIRDETÉSEK.

Értesítés.

Van szerencsém a finom borok kedvelőivel tudatni, hogy a **londoni, párizsi, bécsi** világkiállításokon **elsőrendű kitüntetésben** részesült.

Tófalvi Riesling

boraimból

LÁPOSSY F. és TÁRSA

borkereskedőknél

Deák-utca 5 és Egyetem-utca 2. sz.

bizományi raktárt tartok, hol is ezen borok valódi minőségben és eredeti árban kaphatók.

Maros-Vásárhely, 1879. december hó.

Báró Apór Károly.**Kopaszág**

és a hajszülés és a pikkely képződés ellen a naponta beérkező hála- és köszönet-iratok szerint legjobban használható a **TANIN-OLAJ**

Dr. Moras-tól.

Tekintetes Fürst József gyógyszerész urnak **Prágában.**

Soknemű gyógyszerek nem voltak képesek a hajvesztéstől meggyógyítani, míg orvosom ajánlatára a dr. Moras-féle **tanin-olaj** megkísértve, igen rövid idő alatt ezen bajomtól megszabadított. Erdem szerint ezennel a nyilvánosság utján e kitünő készítményt megdicsérem, és készítőjének köszönetemet kifejezem.

Prága, 1877. február hó 10-én.

Kinsky.

Tisztelt gyógyszerész ur!

Én sem mulasztatom a dr. Moras-féle **tanin-olaj** érdeme szerint a nyilvánosság utján megdicsérni, mivel engem nem csak a hajszülés és a pikkelyképzéstől mentett meg, hanem új és tömött hajnövést is idézett elő.

Bécs.

Andrássy.

Tisztelt gyógyszerész ur!

A kopaszág ellen a legjobban használ a dr. Moras-féle Tanin-olaj. Kérem sziveskedjék még egy nagy üveggel küldeni. Tisztelettel

Prága.

Jeremiasch, cs. k. törvényszéki tanácsos.

Kapható üvegenként 1 és 2 frtjával **Török József** gyógyszerész urnál Budapesten, király-utca.

Mook-féle pipere-gyógyyszer!

1849 óta egyedül orvosilag kitűnőnek bizonyult bőrbajok ellen

Mosakodandó

Mook-féle kali-crème-vel,

1, 2, 3 és 4 erősségű üvege 1 frt. olcsó szétküldéssel

Fürdőre

Mook-féle fenyőtű-kivonatban

1 fürdőre való üveg 40 kr.

Mook, VI., Mariahilferstrasse Nr. 41. Wien.

A cs. k. udv. tábort és más hírnevetes gyógyszertárak szállítója.

Budapesten kapható **Török József** gyógyszerész urnál.

!!! Utánzat ellen óvakodni kell !!!

16

év gyökeres eredmény minden kétség kívül biztosítja, miszerint a Thedo tanár féle

szakállhagyma

a legjobb és legbiztosabb szer szép szakálnövés elérésére.

Számtalan férfi, sőt a legmagasabb körökből is e szernek köszönik szép szakállukat.

Ezen szer a szakálnövést hihetetlen gyorsasággal eszközöli, ugyanarra, miszerint sőt 16 éves ifjúnál is a legrövidebb idő alatt teljes szakált növeszt, — mi ezekre menő bizonyítványok által igazolva van.

Tekintetes ur!

Megvallom önnek, hogy valamint minden ilyen szert, úgy a szakállhagymát is bűbónak tartottam, de esetleg meggyőződtem egy barátomnál ezen szer jelességéről és kérem önt a mellékelt összegért egy csomagot ezen kitűnő szerből küldeni. Maradván tisztelettel

Miechura A. m. p.

Egy csomag ára 2 frt 10 kr.

Kapható **Török József** gyógyszerész urnál, Budapesten, király-utca.

Temesváry Mórícz

cipő-gyára

Budapest, király-utca 2. sz.

Orezy-ház.

A téli szükségletre a nál nagyban és kicsinyben:

Hölgyek számára:

Nemez pongyola cipőket minden színben sarkkal és csokorral 1 frt 80 kr.

Eberlasztig vagy bőr-ozugos topánokat magas vágással, a legfinomabban kiállítva 3 frt.

Czugas bőrtopánokat, erős chagrin vagy bornyubőrből veres nemez-béléssel, sze: elve. Dupla talppal, esős időben tartós 3 frt 40 kr.

Urak számára:

Topánokat, bornyu vagy bagaria bőrből, szegett és srófoltt duplatalppal, igen erős 4 frt

Topánokat orosz lakkbőrből, szegett dupla talppal és srófmunkával, munkába és esős időben való 4 frt 80 kr

Térdcsizmákat, dupla bagaria bőrből háromszoros csavarral ellátott dupla talppal vízmentes 8 frt 80 kr

Ugyanaz orosz lakk bagaria bőrből 12 frt

Megrendelések postai utánvét vagy az összeg bevétele mellett a legpontosabban megküldetnek.

Kimerítő árjegyzékek ingyen.

T. Török József urnak Budapesten.

Tisza-Dob, márcz. 11. 1878.

Tekintetes ur!

Nagymérvű köszvényben szenvedvén, az uraságotól hozottat köszvényvásznak felhasználtam, a mely nekem kitűnő szolgálatot tett, úgy hogy azt magán gyakorlatra alkalmazni szándékozom, kérek ennél fogva posta fordultával részemre egy darabot az erősebből és egyet a közönségesből küldeni. Tisztelettel

Dr. Magyaróssy s. k.

Gróf Andrássy urad. orvosa.